

УНИВЕРЗИТЕТ „Св. КИРИЛ И МЕТОДИЈ“
ПРАВЕН ФАКУЛТЕТ „ЈУСТИНИЈАН ПРВИ“ – СКОПЈЕ

*Во пресреќи на
Десеттиата орајторска вечер
„Иво Пухан“*

Својо 55
Својо 2006

**ПО ПОВОД 55 ГОДИНИ ОД ОСНОВАЊЕТО НА
ПРАВНИОТ ФАКУЛТЕТ „ЈУСТИНИЈАН ПРВИ“ - СКОПЈЕ**

**ВО ПРЕСРЕТ НА
ДЕСЕТТАТА ОРАТОРСКА ВЕЧЕР
„ИВО ПУХАН“**

Издавач:

*Правен факултет „Јустинијан Први“ при Универзитетот
„Св. Кирил и Методиј“ – Скопје*

За издавачот:

Проф. д-р Гале Галев – декан

Уредници:

*проф. д-р Мирјана Поленак Акимовска
Димче Анасиев*

Ликовен уредник:

Билјана Стевковска - Савиќ

Јазична редакција

Божо Стефановски

Компјутерска обработка и печат

Академски печат - Скопје

Тираж:

500 примероци

Димче Анасиев
втора година, правни студии

СТУДЕНТСКА СЕРВИЛНОСТ

Универзитетите отсекогаш важеа за упоришта на прогресот и авангардата. Во нив доаѓаа луѓе кои во себе носеа таленти, идеи, енергија и желба да го променат светот.

Студентите по дефиниција се носители на напредокот во секое општество. Тие се луѓето кои ги разобличуваат лагите на секој режим, кои се столбот на секоја држава и кои застануваат во одбрана на вистината, еднаквоста и своето достоинство.

Студентите од Вашингтон, Париз, Белград, Прага или Токио, иако живееле во различни политички системи, беа исти на улиците тогаш кога некој ќе се обидеше да ги изманипулира или понижи. Со знамиња и програми ја демонстрираа својата готовност да стават ред во безредието, закони во беззаконието и чест во бесчестието. Народот сфати дека студентите се потенцијал на кој во иднина секој режим требаше да гледа со доза на страв и респект.

Отпорот на студентските движења против војните и социјалната беда беше голем; Паролите беа различни, но срцата беа единствени:

Долу црвената буржоазија

Престанете да убивате во Виетнам

Слобода за Алжир - извикуваа илјадници студентски грла на плоштадите во големите метрополи, не плашејќи се од тенковите, барикадите и полициските кордони.

Некаде се самоzapалуваа, некаде гниеја по затвори - но тие ја остварија својата цел; тие го одбележаа своето време и докажаа пред светот дека постојат. Свеста на младиот човек остана чиста и бескомпромисна - оти нема компромис кога се бара правдата.

Но, ова правило воопшто не важи во Македонија.

Кај нас постојат најидеалните студенти за секој квазидемократски режим, најпосакуваната младина за секоја влада - без ставови, идеали и што е најжалосно без движење, и тоа такво студентско движење кое ќе создаде слика за студентите како за стожер и иднина на оваа земја. Потребно ни е силно, автентично движење кое ќе ги обедини сите студенти во борбата за подобра Македонија; потребен ни е сојуз и студентски лидер чија главна преокупација нема да бидат студентските забави секоја среда во Колосеум, туку ќе се зафатат со горливите проблеми кои секојдневно го притискаат македонскиот студент.

Проституирањето на нашава организација преку политички притисоци и покровителства, доведе до радикално предавство на студентскиот стандард и интерес. Ние немаме статус што му соодветствува на епитетот што го носиме. Едно од главните зла на нашиов систем е што го направи партискиот деспотизам така апсолутен, што совеста и интелигенцијата останаа подјармени од беспринципиелното незнаење и дрското лукавство.

Треба да сфатиме дека на власта не ѓ требаат умни, туку послушни студенти.

Ние не научивме дека лошите луѓе просперираат тогаш кога добрите не прават ништо. Нашата волја да им се противставиме на настаните кои не ни се допаѓаат не престанува да слабее. Иако некои велат дека ќе се противстават, тие што навистина ќе го сторат тоа ќе бидат малкумина.

Навикнавме на нашата пасивност и зачмаеност. Секој од нас гледа на што побезболан начин да стигне до парчето хартија наречено диплома.

Не немаше никаде кога се менуваше знамето; кога се продаваше името; кога фабриките се затвораа и нашите родители ја губеа својата работа. Стоевме подзинати и кога западните политиканти се прогласија за духовни татковци на нашиот Устав.

Никој со прст не мрдна кога бесплатното државно студирање ни го заменија со т.н. линеарна партиципација без каква било можност за ослободување.

Ниту еден од нашиве студентски-челници не најде време да реагира против легализацијата на парауниверзитетот во Тетово, или против новите рестрикции на студентските кредити и стипендии.

Иронија е тоа што нј убедуваат дека студираме на државни универзитети во чиешто финансирање државата учествува со мизерни 20%.

Но, како врв на нашата сервилност е тоа што молчиме пред популарната *позитивна дискриминација* за нашиве колеги “припадници на заедниците кои не се мнозинство во Рамковна Македонија”, коишто лежерно си студираат со освоени едвај 60 поени на приемните испити, додека македонскиот средношколец е одбиван и со рекордни 95. Она што вообичаено во цивилизираните општества се нарекува “еднаквост на шансите”, кај нас се вика “правична застапеност”. Јас навистина се прашувам зошто овој метод воопшто би бил правичен?

За крај, се чини дека нема начин за пребродување на вителов во кој западнавме поради нашата наивност и рамнодушност. Но, јас сакам да верувам дека надеж постои; сакам сите да сфатиме дека благите реформи, кои ни се случуваат, не се доволни, дека се само вакцина за болново општество. Јас не сакам да стоиме построени пред дискриминаторската образовна политика во сопствената држава ниту пак да робуваме на разноразните министерски авантури.

Потребна ни е РЕВОЛУЦИЈА, но, не со оружје. Нам ни треба револуција на умот и на совеста. Само на тој начин ќе го искорениме баналново слепило и ќе ги насочиме нашите креативности кон излезот од овој тунел. Тоа мораме да го сториме што побрзо, ако ја посакуваме иднината на оваа земја, а иднината сум јас, Вие и сите млади луѓе кои се гордоста на оваа држава